

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การแนะแนวเป็นกระบวนการที่มุ่งพัฒนาศักยภาพของคน ให้รู้จักตนเอง รู้จักสิ่งแวดล้อม และมีความสามารถในการตัดสินใจอย่างถูกต้องและมีเหตุผล (กรมวิชาการ, 2527, หน้า 3) ซึ่งเป้าหมายยุทธศาสตร์การดำเนินงานของแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 8 (พ.ศ 2540 - 2544) มุ่งเน้นการพัฒนาคนให้เป็น “ มนุษย์ ” ที่มีคุณภาพ มีความสามารถเต็มศักยภาพ มีพัฒนาการที่สมดุล ทั้งปัญญา จิตใจ ร่างกายและสังคม เพื่อเสริมสร้างการพัฒนาความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ โดยใช้กระบวนการศึกษาที่มีผู้เรียนเป็นเป้าหมายสูงสุด วิชาการแนะแนวได้รับการยอมรับว่า เป็นแขนงวิชาที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาบุคคลและประเทศชาติเป็นอย่างมาก (พนม ลิ้มอารีย์, 2533, หน้า 3) งานแนะแนว เป็นบริการที่มีความสำคัญต่อนักเรียนในโรงเรียนเพราะเป็นกระบวนการที่จะช่วยให้นักเรียนแต่ละคนเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อม เพื่อให้เขาจะสามารถในการนำชีวิตตนเอง ตัดสินใจได้ว่าจะศึกษาต่อแขนงวิชาใด ประกอบอาชีพใดหรือแก้ปัญหาดตนเองอย่างไร นอกจากนั้นยังเป็นกระบวนการที่จะส่งเสริมความเจริญก้าวหน้าในชีวิต ช่วยให้นักเรียนแต่ละคนได้พัฒนาตนเองจนถึงขีดสุด (วัชรวิ ทรรศย์มี, 2531) ในการจัดการเรียนการสอนตามโครงสร้างหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) ได้กำหนดให้โรงเรียนจะต้องจัดกิจกรรมแนะแนวสัปดาห์ละ 1 คาบและต้องจัดให้มีบริการแนะแนวครอบคลุมทั้ง 3 ด้านของบริการแนะแนว คือ การแนะแนวการศึกษา การแนะแนวอาชีพ การแนะแนวบุคลิกภาพและการปรับคนโดยเฉพาะด้านความประพฤติ (พนม ลิ้มอารีย์, 2533, หน้า 5)

ครูแนะแนวจัดว่าเป็นตัวจักรสำคัญ ในการที่จะทำให้กิจการแนะแนวดำเนินไปได้ด้วยดีและมีประสิทธิภาพเพราะต้องเป็นผู้นำในการดำเนินกิจกรรมแนะแนว และงานบริการหลักที่สำคัญของโครงการทั้ง 5 บริการ คือ บริการเก็บรวบรวมข้อมูลนักเรียนเป็นรายบุคคล บริการสนเทศ บริการให้คำปรึกษา บริการจัดวางตัวบุคคลและบริการติดตามผล อีกทั้งเป็นผู้ประสานงาน ดำเนินงานร่วมกับผู้บริหารโรงเรียนในการทำกรรณโองการประชาสัมพันธุ์ให้ความรู้แก่ครู ผู้ปกครองและบุคลากรฝ่ายต่างๆ ให้ความเข้าใจสนใจ มองเห็นความสำคัญของงานแนะแนว ประสานงานขอความร่วมมือจากสถาบัน

หน่วยงานต่างๆ รวมทั้งบุคคลในชุมชน ในการจัดกิจกรรมแนะแนวให้นักเรียน ต้องทำหน้าที่วิจัย และประเมินผลงานแนะแนว เพื่อปรับปรุงแก้ไขบริการแนะแนวให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ ได้มีนโยบายขยาย โอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานต่ออีก 3 ปี โดยเปิดสอนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนประถม ศึกษาและจัดการศึกษาตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ เป็นหน่วยงานบริหารการศึกษา ที่รับผิดชอบการจัดการขยายโอกาสทางการศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่ มีสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอและกิ่งอำเภอ 24 แห่ง เริ่มจัดการศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาส ทางการศึกษาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2533 ปัจจุบันมีโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาจำนวนทั้งสิ้น 200 โรงเรียน การเรียนการสอนใช้หลักสูตรเดียวกับโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไปและพิจารณาครูประถม ศึกษาที่มีความสามารถเหมาะสมเข้ารับการศึกษาเพื่อทำการสอนในระดับมัธยมศึกษา

การคัดเลือกครูแนะแนวนั้น จากการสัมภาษณ์อาจารย์สนธิ ระดม ศึกษาในเทศก์ผู้รับผิดชอบ งานแนะแนว สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ (11 พฤศจิกายน 2540) กล่าวว่า ทาง สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดให้ทางโรงเรียนทำการพิจารณาคัดเลือกเอง บางโรงเรียนมีครูที่ได้ รับการศึกษาทางด้านแนะแนวมาโดยตรง แต่ครูแนะแนวส่วนใหญ่ไม่มีความรู้ทางด้านแนะแนว เกี่ยวกับการอบรมให้ความรู้แก่ครูแนะแนวนั้น จากการสรุปการดำเนินงาน ตามแผนพัฒนา งานแนะแนวระยะที่ 1 (พ.ศ. 2535 - 2539) พบว่า สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ดำเนินงานแนะแนวโดยสนับสนุนจัดทำคู่มือการดำเนินงานแนะแนวในโรงเรียนและจัดให้มีการอบรม เฉพาะศึกษานิเทศก์เท่านั้น มิได้จัดการอบรมให้ความรู้แก่ครูแนะแนวโดยตรง ทางสำนักงานการ ประถมศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ ได้จัดตั้งโครงการอบรมให้ความรู้แก่ครูแนะแนว แต่ด้วยเหตุผลสภาพ ทางเศรษฐกิจของประเทศ ทำให้งบประมาณสำหรับโครงการนี้ถูกตัดไป ดังนั้นครูแนะแนวจึงมี โอกาสเพียง ได้รับความรู้จากการศึกษาในเอกสารคู่มือการดำเนินงานแนะแนวในโรงเรียน ที่สำนั กงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติแจกให้จำนวน 4 เล่ม คือ การบริหารงานแนะแนว การ แนะแนวการศึกษา การแนะแนวอาชีพ การแนะแนวเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพ และเข้ารับการอบรมใน โครงการที่โรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษาจัดขึ้น พร้อมทั้งมีการจัดตั้งกลุ่มร่วมกันระหว่าง โรงเรียนเอกชน โรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษาและโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา แต่เป้าหมายหลักของโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญ และโรงเรียนเอกชนมุ่งเน้นความเป็นเลิศ ทางวิชาการและการต่อยอดให้สูงสุด ตรงกันข้ามกับเป้าหมายของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ที่เน้นการปรับตัวให้เข้ากับสภาพสังคมและการฝึกทักษะเพื่อการประกอบอาชีพ

ด้านการปฏิบัติงานนั้น จากการศึกษาวิจัยของ มัลลวีร์ ห่อสกุลกล (2520, หน้า 12) พบว่า งานแนะแนวเป็นงานใหม่ มีปัญหาในการบริหารงานมาก จากบทสัมภาษณ์ คมเพชร จิตรศุภกุล ในหัวข้อเรื่อง “แนวคิดเกี่ยวกับการแนะแนว” ของกรมวิชาการ (ทิศทางการแนะแนวในทศวรรษหน้า, 2537, หน้า 110 - 111) กล่าวว่า ครูแนะแนวส่วนมากต้องทำการสอนสัปดาห์ละ 20 กว่าชั่วโมง ทำให้ไม่สามารถรับผิดชอบงานได้อย่างเต็มที่ ครูแนะแนวที่เรียนมาโดยตรงต้องปฏิบัติงานหลากหลายจนขาดความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน จากการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับแนวทางการบริหารโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาของสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ ของกิตติพงษ์ พิบูลสวัสดิ์ (2537, หน้า 16) พบว่า ภารกิจของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา นอกเหนือจากการจัดการศึกษาในระดับประถมศึกษาแล้ว ยังต้องจัดการในระดับก่อนประถมศึกษา ก็ก่อนประถมศึกษา 1 ปี เรียกว่าชั้นเด็กเล็ก ก่อนประถมศึกษา 2 ปี เรียกว่าชั้นอนุบาล เมื่อโรงเรียนเปิดสอนระดับมัธยมศึกษา ตอนต้นอีกจึงต้องรับภาระจัดการศึกษาทั้ง 3 ระดับที่มีความแตกต่างกันทั้งในเรื่องของหลักสูตร จิตวิทยาการเรียนการสอนและการปกครอง นอกจากนี้ยังมีปัญหาในเรื่องห้องเรียนไม่เพียงพอ ทำให้ไม่มีห้องพิเศษที่ควรจะมี เช่น ห้องแนะแนว อีกทั้งต้องปฏิบัติงานตามที่สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติได้กำหนดภารกิจของโรงเรียนประถมศึกษาไว้ 6 งาน ดังนี้ (สปรช, 2528, หน้า 29 - 51) คือ

1. งานวิชาการ ประกอบด้วย งานด้านหลักสูตร การนำหลักสูตรไปใช้ งานด้านการเรียน การสอน งานวัสดุประกอบหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอน งานส่งเสริมการสอน งานวัดและประเมินผล งานห้องสมุด งานนิเทศ งานวางแผนและกำหนดวิธีการดำเนินงาน งานประชุมอบรมทางวิชาการ
2. งานนุเคราะห์ ประกอบด้วย การวางแผนนุเคราะห์ การเตรียมนุเคราะห์ การพัฒนาและบำรุงรักษานุเคราะห์
3. งานกิจการนักเรียน ประกอบด้วย การสำมะโนนักเรียน การรับเด็กเข้าเรียน การลงทะเบียนนักเรียน การแบ่งกลุ่ม แบ่งชั้นเรียน การปฐมนิเทศ การรายงานเกี่ยวกับนักเรียน การรักษาระเบียบวินัยของโรงเรียน การย้ายและจำหน่ายนักเรียน การทำทะเบียนสะสมและประวัตินักเรียน การจัดกิจกรรมนักเรียน การจัดบริการแนะแนว การจัดบริการเกี่ยวกับสุขภาพ การจัดสวัสดิการต่างๆ การดูแลความเจริญก้าวหน้าของเด็ก การช่วยเหลือเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนและอื่นๆ การวิจัยประเมินผล ติดตามผลนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาไปแล้ว
4. งานธุรการการเงิน ประกอบด้วย งานสารบรรณ การดำเนินงานทั่วไปตามระเบียบ

แบบแผน จัดทำ ควบคุม ดูแลเอกสารต่างๆ การปฏิบัติเกี่ยวกับการเงิน พัสดุ ครุภัณฑ์ของโรงเรียน
 5. งานอาคารสถานที่ ประกอบด้วย การจัดสำนักงาน ห้องธุรการ ห้องพัสดุ ห้อง
 พยาบาล ฯลฯ

6. งานชุมชนสัมพันธ์ ประกอบด้วย การให้ความร่วมมือกับชุมชน การรับความช่วยเหลือ
 จากชุมชน

นอกเหนือจากงานที่กล่าวมาแล้ว ยังมีภาระที่กำหนดไว้ในระเบียบ คำสั่งอีก เช่น ระเบียบ
 กระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียนการสอนตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช
 2521 และ 2524 ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการจัดกิจกรรมสหกรณ์ในสถานศึกษา พ.ศ.
 2521 และระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยโครงการอาหารกลางวันโรงเรียน พ.ศ. 2509

ผลการนิเทศงานแนะแนวของศึกษานิเทศก์สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงใหม่
 (สนิท ระดม, สัมภาษณ์ 11 พ.ย 40) และการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับสภาพปัจจุบัน ปัญหา อุปสรรค ความ
 ต้องการในการพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ของศรีสมร
 พุ่มสะอาด (2535, หน้า 13 - 18) สรุปได้ว่าปัญหาอยู่ที่ครูขาดความรู้ความเข้าใจ ขาดทักษะจำเป็นใน
 เรื่องการแนะแนว และขาดแคลนวัสดุอุปกรณ์ งานแนะแนวยังไม่ได้รับการยอมรับหรือยกย่องว่า
 สำคัญ ดำเนินการไปตามแต่ผู้บริหารจะให้ดำเนินการหรือไม่ นอกจากนี้งานแนะแนวยังก้าวหน้าได้
 น้อยทำให้ไม่มีใครสนใจอย่างจริงจัง ตัวครูแนะแนวเองก็ขาดขวัญกำลังใจ จากการติดตามผลของคณะ
 กรรมการประสานงานแห่งชาติกับเจ้าหน้าที่ของศูนย์แนะแนว ในทิศทางงานแนะแนวในทศวรรษหน้า
 (2537, หน้า 8) พบว่า การดำเนินงานของหน่วยงานโดยรวมยังไม่มีความพร้อมทั้งในด้านความรู้
 ความคิด แนวทางที่จะจัดงานแนะแนวได้อย่างมีประสิทธิภาพ ขาดการสนับสนุนจากผู้บริหาร ทำให้
 ในลักษณะความพร้อมของแต่ละคน ขาดบุคลากรที่มีความรู้เรื่องการแนะแนว ที่สำคัญคือยังไม่เข้าใจ
 งานแนะแนว ขาดแคลนสื่อ ไม่มีความรู้ที่จะพัฒนาสื่อและเครื่องมือแนะแนว

สภาพเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อจิตใจของครูแนะแนวเป็นอย่างมาก เพราะเมื่อได้รับคัดเลือก
 ให้เป็นครูแนะแนวแล้วต้องประสบปัญหาหลายๆด้าน ไม่ได้รับความสนใจและให้ความสำคัญเท่าที่
 ควร ต้องปฏิบัติหน้าที่ต่างๆมากมายจนทำให้ไม่มีเวลาในการทำหน้าที่ครูแนะแนว เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น
 มักสรุปว่าเป็นเพราะครูแนะแนวไม่ทำงาน อันเป็นสาเหตุให้ครูที่ได้รับการพิจารณาคัดเลือกให้
 รับผิดชอบงานแนะแนวเกิดความท้อถอยและไม่อยากเป็นครูแนะแนว

จากการวิเคราะห์งานวิจัยของกระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการในปี พ.ศ 2537 พบว่า
 สถานศึกษาส่วนใหญ่ไม่สามารถจัดบริการแนะแนวให้ครบถ้วนสมบูรณ์ตามหลักการ ที่จัด ได้ก็ยังไม่

บรรลุลผล ไม่สามารถพัฒนาการเรียนการสอนและผู้เรียนได้เท่าที่ควร เด็กในวัยเรียนและเยาวชนของชาติ ยังไม่สามารถปรับตนให้เหมาะสมกับสภาพสังคมและเศรษฐกิจในปัจจุบันได้อย่างแท้จริง ซึ่งสอดคล้องกับการสรุปแผนพัฒนางานแนะแนวระยะที่ 1 (พ.ศ 2535 - 2539) ที่กล่าวว่า งานแนะแนวไม่ประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ปัญหาต่างๆ ที่มีอยู่ เช่น ปัญหาสารเสพติด โรคจิต โรคประสาท ปัญหาอาชญากรรม ปัญหาพฤติกรรมทางเพศ การใช้เวลาและใช้เงินไปในทางที่ไม่เหมาะสมมิได้ลดน้อยลง แต่กลับเพิ่มขึ้นจนน่าเป็นห่วง ผลกระทบจากความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การสื่อสารและเศรษฐกิจในปัจจุบัน ยังทำให้เด็กเกิดความสับสนในการรับและเลือกใช้ค่านิยมต่างๆ การบริโภคที่ขาดดุลยพินิจ ขาดจิตสำนึกในการควบคุมตนเอง รวมทั้งการรักษามรดกวัฒนธรรมของชาติไว้

สาเหตุที่งานแนะแนวไม่มีประสิทธิภาพและไม่มีประสิทธิผลนั้น นอกจากเกิดจากการประสบกับปัญหาต่าง ๆ หลายด้านแล้ว สาเหตุที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของครูแนะแนวอยู่ในระดับต่ำ การดำเนินงานของหน่วยงานใดก็ตามจะประสบผลสำเร็จได้นั้น ข้อมู้นั้นขึ้นอยู่กับความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของบุคลากรเป็นสำคัญ ความพึงพอใจและไม่พึงพอใจในการปฏิบัติงานนี้จะป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงความสำเร็จหรือความล้มเหลวของงาน ถ้าบุคคลได้ปฏิบัติงานหรืองานที่ได้รับมอบหมายเป็นงานที่ตนพึงพอใจ มีความรู้ความเข้าใจในงานที่ทำ เข้าใจวัตถุประสงค์ เป้าหมาย นโยบายการทำงาน มีโอกาสได้ใช้ความชำนาญ ความสามารถ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ข้อมู้นั้นจะอุทิศเวลาให้แก่งาน คิดปรับปรุงงาน ทำงานอย่างเต็มกำลังความสามารถ ไม่ทิ้งงาน ไม่เปลี่ยนงาน มีกำลังใจและขวัญในการปฏิบัติงาน ผลงานที่ได้ก็จะมีคุณภาพและประสิทธิภาพ (สมพงษ์ เกษมสิน, 2513, หน้า 494 - 500) แต่ในทางตรงกันข้ามหากบุคคลไม่พึงพอใจที่จะทำงาน จะก่อให้เกิดการท้อแท้ ทำงานแบบตามมีตามเกิด เกิดปัญหาในการปฏิบัติงานในทุกๆ ด้าน ทำให้ผลงานต่ำ ขาดคุณภาพ งานข้อมู้นั้นมีแนวโน้มที่จะประสบความล้มเหลว (สถิต วงศ์สวรรค์, 2531, หน้า 314)

ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของครูแนะแนวในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ เพื่อนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปใช้ประโยชน์และเป็นแนวทางสำหรับหน่วยงานที่รับผิดชอบ ในการปรับปรุง สร้างแรงจูงใจในการทำงานของครูแนะแนว ให้มีขวัญ กำลังใจและเกิดความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน เพื่อส่งผลถึงคุณภาพและประสิทธิภาพของการปฏิบัติงานแนะแนวในโรงเรียน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของครูแนะแนวในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ ที่ปฏิบัติงานอยู่ในระหว่างปีการศึกษา 2540 - 2541

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงระดับความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของครูแนะแนวในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงใหม่
2. ข้อมูลที่ได้จากงานวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานทั้งในระดับโรงเรียน อำเภอ จังหวัดและหน่วยงานต้นสังกัดที่ดูแลรับผิดชอบงานแนะแนวในการกำหนดนโยบายในการบริหารงานแนะแนวในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาได้อย่างเหมาะสม
3. ให้เป็นข้อมูลทางด้านงานแนะแนว ให้แก่ผู้ที่เกี่ยวข้องทางการศึกษา ในการปรับปรุงเสริมสร้างขวัญกำลังใจและแรงจูงใจ เพื่อให้ครูแนะแนวมีความพึงพอใจในการปฏิบัติงานซึ่งจะส่งผลให้งานแนะแนวในโรงเรียนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสบผลสำเร็จตามเป้าหมาย

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้กำหนดขอบเขตไว้ดังนี้

1. ขอบเขตเนื้อหา การศึกษาครั้งนี้มุ่งศึกษาความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของครูแนะแนวในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ ตามทฤษฎีของ เฮอร์ชเบอร์ก (Herzberg) โค้ดตัวแปรที่นำมาศึกษามี 10 องค์ประกอบ คือ

1. ความสำเร็จของงาน
2. การยอมรับนับถือ
3. ลักษณะของงาน
4. ความรับผิดชอบ
5. ความก้าวหน้า
6. นโยบายและการบริหาร
7. การปกครองบังคับบัญชา
8. สัมพันธภาพกับผู้บริหารและเพื่อนร่วมงาน

9. สภาพการทำงาน

10. เงินเดือนและความมั่นคง

2. ขอบเขตประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้แก่ ครูที่ปฏิบัติงานแนะแนว
ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ระหว่าง
ปีการศึกษา 2540 - 2541

นิยามศัพท์เฉพาะ

ความพึงพอใจ หมายถึง สภาพความรู้สึกด้านจิตใจในทางบวก ความชอบ ปฏิบัติ
ตอบสนองที่มีต่อการปฏิบัติงาน ของครูแนะแนวในโรงเรียนขยายทางการศึกษาสังกัดสำนักงาน
การประถมศึกษาจังหวัดเชียงใหม่

การปฏิบัติงานของครูแนะแนว หมายถึง การปฏิบัติงานที่โรงเรียนมอบหมายให้รับผิดชอบ
ของครูแนะแนวในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด
เชียงใหม่

ครูแนะแนว หมายถึง ครูที่ทางโรงเรียนมอบหมายให้ทำหน้าที่รับผิดชอบในการจัดกิจกรรม
แนะแนวและบริการแนะแนวในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา
จังหวัดเชียงใหม่

โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา หมายถึง โรงเรียนประถมศึกษาที่เปิดทำการสอนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น ในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงใหม่